

La lliçó del logos mediterrani,
 raó del món inscrita en verb mirífic.
 em féu estimar el ritme horitzontal
 i el sà valor del límit.
 Inclit ensenyament!
 No l'he pas després, estrènia terra,
 puc encara parlar-te amb llavi apassionat
 i veraç a l'ensem.
 Accepta'm doncs el traç confidencial
 que l'amor em decanta a cau d'orella
 i et vinc a transvasar arran de la teva:
 L'ardit Eros cul-nu, va desvestit
 perquè, el mateix que tu, mai no té edat.
 Per això t'imagino il·luminada

de joventut que incessantment et crea
 galanes morbideses renaixents,
 terra del meu consol esperançat,
 i nua et veig en mes visions d'enyor.
 Nua d'odis i d'urcs, nua de febres,
 nua d'escarafalls, nua de plors,
 nua d'albes llamenques i de crepuscles malva,
 nua en fulgents cimals de veritat,
 radiosa de destins encara verges,
 fecunda en flors de gràcies perdurables.
 Que així vull pressentir-te, terra amada,
 sofrerta terra de ma esperança,
 des de la llunyania.

Albert Junyent

FLOR NATURAL

CANÇÓ D'AMOR TARDORAL

Com el darrer vesllum de sol ponent,
 com el desfer-se en el sorral l'onada,
 com entre els arbres mor l'alè del vent,
 com la llàntia apagada
 que la mà endreça en una oclulta lleixa
 deixaria: El passat que no em diu res,
 sense un sospir d'enyor, sense una queixa.
 Sols voldria que fos present en mi
 l'esguard d'uns ulls on veig la meua imatge
 presonera en dolcíssim esclavatge,
 del que no vull, ni puc, ni sé sortir.

Tal com el sol ponent
 que s'amaga darrera la muntanya
 o del núvol roent.
 Tal com la platja es beu
 la llangorosa onada
 que lentament s'hi ajeu.
 Tal com s'adorm el vent
 entremig de les fulles
 sense un lleu frisament.
 Una mà entre les meves al damunt del meu pit
 i els batecs del meu cor sentiria
 com rellotge abscondit
 que mesura el camí per on sempre fa via
 el pensament que parla sense veu i en secret
 en l'hora de silenci on l'amor s'ha retret.

Ambrosi Carrion

VIOLA D'OR I ARGENT

EL MEU DÉU

Lema: "No sóc el Déu dels morts, sinó dels vivents".

El meu Déu
 és el Qui és, el Déu dels pares, el de tots
 plegats anant al cel per terra, el de la llum
 vessada a raig damunt la taula on l'esperem
 tot menjant i bevent, i truca a casa
 i no el sentim per massa d'hora, se'ns en va
 al llarg carrer d'un altre dia, i allí fora
 tira molles de pa al peix del temps
 per poder tornar fins a la nostra porta. El meu Déu
 es lleva de matí, amb els obrers, quan les estrelles
 vetllen ja inútilment els somnis, i es vesteix
 de pols i de suor i apama l'eina
 que serà tan de temps carn de la carn,
 i pren alè i es senya i, un més, s'enfila
 a les bastides gronxants, però no toca el cel
 perquè els companys no puguin dir, mai de la vida,
 que Déu els ha guanyat. El meu Déu sua
 i tremola de fred a les presons,
 i remunta miratges perquè ferro i pedra
 no es clavin al cervell sinó el més just,
 i quan es tomba per sortir, es troba
 emmanillat i febrós, i torna al jaç
 fins a una trista matinada plena
 de cares estranyes i d'idees fixes. El meu Déu
 esguarda embadalit la nau espacial,
 feta d'ocells iracunds i grups finits,
 que furga l'univers a la recerca
 d'una altra Terra Nova més gelada
 o qui sap si incandescent, i no s'enutja,
 perquè no ve d'un pam on no hi ha límit,
 i els empeny un xic més i, sempre al cor

del vertigen, els diu amorosit a ran de seny:
 on sigui que adreceu la vostra vida,
 allí n'hi trobareu mort per vosaltres. El meu Déu
 entra als hospitals i sent la unglada
 de cada pols excitat, i estava els únics
 coixins de punxes, i acarona
 la cera groga dels cossos, i voldria
 tornar a fer miracles, però ho deixa estar
 perquè la vida i la mort ja s'han fet grans,
 i prefereix quedar-s'hi. El meu Déu
 passeja amb l'home vell fins al pedrís
 on s'asseuen tots dos, i allí rumien
 que es va fonent el sol, que ja va sent
 hora de fer les paus, car aquells dies
 qui sap on paren ja, i els fills s'allunyen
 i els néts es desvien, i tan sols arrenen
 al capdavant aquest ofec i aquesta arnada
 parada de records, i ja s'aixequen
 perquè arribava el fred, i cada dia
 arribarà més d'hora, i toca el fred
 i el fa suau, eternit, amb gust de til·la
 i una tancada d'ulls meravellosa. El meu Déu
 es passa grans estones als camps de combat i es fascina
 d'haver creat tanta sang, i li fa mal aquella
 inútil —pensa— ferida del costat, i li
 tremolen les cames i s'ajup, i amb mà feixuga
 recull el que pot, el que ha caigut, només fruita passada,
 i se la du a la boca i bufa fort, i la
 pols desapareix. El meu Déu fita
 sense parpellejar la suau penombra
 d'herbes molles que envolta els amants,
 i mana al foc que escrigui al cor del ventre
 un nom, menut, miraculós, el d'un bon home
 en qui Ell pugui reposar, i els beneeix. El meu Déu se
 sent envellir, es torna trist, es mira
 amb callada atenció aquest vol baix
 d'infants tornant d'escola, i no sap pas